

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 5 2021, nummers 90 – 115 vrijdag 5 februari 2021

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2021

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Planschade.....	7
Natuurbescherming.....	8
Bestuursrecht overig.....	9
APV-Exploitatievergunning	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Algemene Verordening Gegevensbescherming	13
Studiefinanciering	15
Vreemdelingenrecht	16
Regulier	16
Asiel	19
Medisch advies	23
Richtlijnen en verordeningen	23
Vreemdelingenbewaring	26
Procesrecht	27

Algemeen bestuursrecht

JnB2021, 90

CRvB, 28-01-2021 (publ. 02-02-2021), 20/502 AKW

Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank (hierna: SvB).

Awb 1:3 lid 1 en 3, 4:17

Algemene Kinderbijslagwet (hierna: AKW)

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Afwijzing verzoek appellant om opgave van (de hoogte van) de kinderbijslag ingevolge de AKW die is verstrekt aan ex-echtgenote voor hun twee gezamenlijke kinderen. I.c. is de SvB geen dwangsom verschuldigd. Dat de SvB in eerdere jaren soortgelijke verzoeken van appellant wel heeft ingewilligd, maakt niet dat er daarom wel sprake is van een aanvraag en een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste en derde lid, van de Awb.

[ECLI:NL:CRVB:2021:167](https://ecli.nl/crvb/2021/167)

JnB2021, 91

MK CRvB, 01-02-2021 (publ. 02-02-2021), 19/2687 WMO15-W

Awb 8:16

WRAKING. I.c. was de aanleiding voor verzoekster om de behandelend rechters te wraken gelegen in het optreden van de behandelend rechters ter zitting. De omstandigheden waarin verzoekster aanleiding heeft gezien een wrakingsverzoek in te dienen waren haar dus uiterlijk ter zitting bekend. Niettemin heeft zij tot bijna twee weken na de zitting gewacht met de indiening van haar verzoek. Dat zij het verzoek heeft ingediend binnen enkele dagen nadat zij het proces-verbaal van de zitting heeft ontvangen, maakt niet dat het verzoek tijdig is, omdat het proces-verbaal ten opzichte van het verhandelde ter zitting geen nieuwe feiten of omstandigheden bevat die maken dat het verzoekster niet zou kunnen worden tegengeworpen dat zij haar verzoek pas na ontvangst van het proces-verbaal heeft ingediend. Verwijzing naar de uitspraak van 15 oktober 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:3385](https://ecli.nl/crvb/2018/3385).

[ECLI:NL:CRVB:2021:211](https://ecli.nl/crvb/2021/211)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2021, 92

Voorzieningenrechter rechtbank Gelderland, 19-01-2021 (publ. 27-01-2021), ARN 20/6586

burgemeester van de gemeente Apeldoorn, verweerder.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13. WONINGSLUITING. EVENREDIGHEID. Sluiting woning en bijgebouwen voor drie maanden. Gelet op de verminderde noodzaak

tot sluiting van de woning, de lockdown als gevolg van de maatregelen rondom het coronavirus en de belangen van de minderjarige dochter om zeker te zijn van huisvesting samen met haar moeder, is de voorzieningenrechter van oordeel dat sprake is van bijzondere omstandigheden die tezamen maken dat het handelen overeenkomstig het beleid gevolgen heeft die onevenredig zijn in verhouding tot de met het beleid te dienen doelen. De voorzieningenrechter is daarom van oordeel dat de burgemeester vooralsnog in redelijkheid niet van zijn bevoegdheid gebruik heeft kunnen maken.

[ECLI:NL:RBGEL:2021:267](https://ecli.nl/RBGEL:2021:267)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2021, 93

MK ABRS, 03-02-2021, 201907556/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Schouwen-Duiveland.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 10 lid 2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. ANTENNEMAST. VRIJHEID VAN MENINGSUITING. Weigering omgevingsvergunning antennemast. In dit geval volstaat de in het besluit gegeven motivering voor het standpunt van het college dat de inmenging in het recht op de vrijheid van meningsuiting gerechtvaardigd is als bedoeld in artikel 10, tweede lid, van het EVRM. De weigering van de vergunning is niet in strijd met artikel 10 van het EVRM.

[...] Bij besluit op bezwaar van 2 augustus 2018 heeft het college de door [partij] aangevraagde omgevingsvergunning voor het plaatsen van een antennemast op het perceel [...] opnieuw geweigerd.

[...] 7. [appellanten] betogen dat de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat het besluit van 2 augustus 2018 nog altijd onvoldoende is gemotiveerd om de weigering van de omgevingsvergunning te kunnen dragen. [...]

[...] 7.2. Tussen partijen is niet in geschil, en ook de Afdeling gaat ervan uit, dat de weigering van de omgevingsvergunning een inmenging inhoudt in de vrijheid van meningsuiting als bedoeld in artikel 10, eerste lid, van het EVRM.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraken van 12 september 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX7114](https://ecli.nl/RVS:2012:BX7114) en 5 oktober 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2616](https://ecli.nl/RVS:2016:2616)), kunnen redelijke eisen van welstand worden aangemerkt als een reëel maatschappelijk belang dat een beperking van het recht op vrijheid van meningsuiting op de voet van het tweede lid van artikel 10 van het EVRM rechtvaardigt, vanwege het voorkomen van wanordelijkheden en om de rechten van anderen te beschermen. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 26 november 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:4253](https://ecli.nl/RVS:2014:4253)) is bij de

beoordeling of deze inmenging - zoals het tweede lid van deze bepaling vereist - noodzakelijk is, van belang of de mate van inmenging evenredig is aan het daarmee gediende doel - in dit geval de bescherming van de rechten van anderen. Het college heeft bij de beoordeling van de noodzaak van de beperking bij de afweging van de in de concrete zaak betrokken belangen beoordelingsruimte (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 14 juli 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BN1135](#)). Verder moet bij de beantwoording van de vraag of een bouwwerk onevenredig bezwarend is voor omwonenden en daarmee afbreuk doet aan de rechten van anderen, aandacht worden geschonken aan onder meer de vormgeving van het bouwwerk en de aard van zijn omgeving.

7.3. Anders dan de rechtbank, is de Afdeling van oordeel dat het college met de hiervoor onder 5 weergegeven motivering, het besluit van 2 augustus 2018 van een deugdelijke motivering heeft voorzien. De Afdeling ziet, ook anders dan de rechtbank, geen grond voor het oordeel dat een zwaardere motiveringsplicht geldt, dan die waaraan het college heeft voldaan.

Het college heeft zich, mede gelet op de beoordelingsruimte die het bij dit besluit heeft, op grond van deze motivering in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de antenne-installatie onevenredig bezwarend is voor omwonenden en daarmee afbreuk doet aan de rechten van anderen. Het college heeft daarbij niet alleen de twee uitgebrachte negatieve welstandsadviezen in aanmerking genomen, maar ook het negatieve stedenbouwkundig advies waaruit blijkt dat de antenne-installatie gelet op zijn hoogte, in combinatie met het open karakter van het landschap ter plaatse, storend is in de omgeving. Het college heeft verder gelet daarop, de belangenafweging in het voordeel van het algemeen belang en het belang van [appellanten] kunnen doen uitvallen. Die belangen hangen samen met de visuele kwaliteit van de omgeving, waaraan volgens de eerdergenoemde adviezen afbreuk wordt gedaan. Ook is van belang dat - zoals ter zitting is bevestigd - de antenne-installatie op een afstand van slechts ongeveer 8,5 m van de woning en tuin van [appellanten] is voorzien. Aan deze belangen mocht het college naar het oordeel van de Afdeling een zwaarder gewicht toekennen dan aan het belang van [partij]. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat [partij] het actief zijn als zendamateer niet onmogelijk wordt gemaakt. Hij heeft daartoe - zoals eveneens ter zitting is bevestigd - andere mogelijkheden, zoals een kleinere antenne-installatie. De conclusie is dat de in het besluit gegeven motivering volstaat voor het standpunt van het college dat de inmenging in het recht op de vrijheid van meningsuiting gerechtvaardigd is als bedoeld in artikel 10, tweede lid, van het EVRM. De weigering van de vergunning is dus niet in strijd met artikel 10 van het EVRM. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:211](#)

JnB2021, 94

MK ABRS, 03-02-2021, 201906949/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Boxmeer.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Besluit emissiearme huisvesting (hierna: Beh) 5 lid 1 aanhef en onder a, lid 2, 6 lid 1

Regeling ammoniak en veehouderij (hierna: Rav) 2 lid 1

WABO-milieu. I.c. overschrijdt de emissie van ammoniak op basis van de toegepaste huisvestingssystemen de maximale emissiewaarde voor ammoniak als bedoeld in bijlage 1 van het Beh. Alleen als de dierplaatsen niet meer als zodanig kunnen worden aangemerkt, doordat zij buiten gebruik zijn gesteld, hoeft het college die dierplaatsen niet bij zijn berekening te betrekken. I.c. is terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de begunstigingstermijn van vier maanden te kort was. Het college heeft hiervoor aansluiting gezocht bij de "Handreiking bestuurlijke sanctiemiddelen". Doorgaans wordt een termijn van drie maanden gesteld om aan het Beh te voldoen en in dit geval is de begunstigingstermijn op vier maanden gesteld.

Besluit waarbij

Overtreding van het Besluit emissiearme huisvesting

4. [appellante] betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college niet bevoegd was handhavend op te treden vanwege overtreding van artikel 5 van het Besluit emissiearme huisvesting (overtreding 2). [...]

4.2. Het college heeft zich in het besluit van 2 april 2019 op het standpunt gesteld dat [appellante] artikel 5 van het Beh heeft overtreden omdat in de inrichting huisvestingssystemen worden toegepast waarvan de emissiefactor van ammoniak te hoog is. Het college is als volgt tot deze conclusie gekomen. [...]

4.3. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat het college de dierplaatsen in de twee leegstaande afdelingen terecht heeft meegerekend. De afdelingen waren blijkens het verslag van de controle van 28 maart 2019 namelijk nog steeds geschikt om als dierplaats te dienen en de mest in de kelders was nog aanwezig. Alleen als de dierplaatsen niet meer als zodanig kunnen worden aangemerkt, doordat zij buiten gebruik zijn gesteld, hoeft het college die dierplaatsen niet bij zijn berekening te betrekken. Dat doet zich niet voor.

Aangezien het college heeft geconstateerd dat de emissie van ammoniak op basis van de toegepaste huisvestingssystemen de maximale emissiewaarde voor ammoniak als bedoeld in bijlage 1 van het Beh overschrijdt, was het college ter zake bevoegd om handhavend op te treden.

Het betoog faalt. [...]

Duur van de begunstigingstermijn

7. [appellante] betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de begunstigingstermijn te kort was en dat de rechtbank ten onrechte uitspraak heeft gedaan zonder daarbij de begunstigingstermijn te verlengen.

7.1. De rechtbank heeft terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de door het college gestelde begunstigingstermijn van vier maanden te kort was. Het college heeft voor het bepalen van de begunstigingstermijn aansluiting gezocht bij de "Handreiking bestuurlijke sanctiemiddelen". Doorgaans wordt een termijn van drie maanden gesteld om aan het Beh te voldoen en in dit geval is de begunstigingstermijn op vier maanden gesteld. Verder heeft het college [appellante], voorafgaand aan het opleggen van de last onder dwangsom, veel ruimte gegeven om de overtredingen ongedaan te maken. Daar komt bij dat de inrichting van [appellante] al jarenlang in afwijking van de geldende

omgevingsvergunningen milieu in werking is. Wat [appellante] aanvoert is onvoldoende om aan de redelijkheid van de op deze manier bepaalde begunstigingstermijn te twijfelen. De rechtbank heeft terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat de gestelde begunstigingstermijn niet redelijk is. Voor zover de rechtbank geen aanleiding heeft gezien een voorlopige voorziening te treffen en [appellante] daarover klaagt, staat tegen een beslissing van de rechtbank daarover geen hoger beroep open. Overigens geldt de dwangsom per constatering en heeft het college pas ruim een maand na het verstrijken van de begunstigingstermijn een controle uitgevoerd, zodat [appellante] na de uitspraak van de rechtbank niet direct in de situatie terecht is gekomen dat een dwangsom is verbeurd.

De betogen falen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:216](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 29-01-2021, SHE 19/2719 en SHE 19/2957 ([ECLI:NL:RBOBR:2021:375](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 29-01-2021, SHE 20/1982 en SHE 20/2021 ([ECLI:NL:RBOBR:2021:376](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Natuurbescherming", JnB2021, 96);
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 29-01-2021, SHE 20/1444 ([ECLI:NL:RBOBR:2021:377](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2021, 95

Tussenuitspraak MK ABRS, 03-02-2021, 202001641/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Duiven.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. SCHADE. BELASTINGSCHADE. Belastingenschade is niet zozeer een afzonderlijke schadesoort, maar een bij de vaststelling van de volgens artikel 6.1 van de Wro voor tegemoetkoming in aanmerking komende schade in de vorm van inkomensderving in aanmerking te nemen nadeel.

[...] 3.1 Met het besluit van 28 januari 2020 heeft het college opnieuw de bezwaren die [...] tegen het besluit van 14 juni 2016 naar voren hebben gebracht, beoordeeld. Het college heeft het bezwaar gegrond verklaard en aan [appellant] een tegemoetkoming in planschade van € 18.110,00 toegekend als gevolg van geleden inkomensschade. Aan [...] is geen tegemoetkoming toegekend omdat het geschil volgens het college in zoverre met de uitspraak van 6 november 2019 is beëindigd.

[...] 5.4. Wat betreft de vraag of belastingenschade voor vergoeding in aanmerking komt, is de Afdeling van oordeel dat deze vraag bij een verzoek om planschade, net als bij een verzoek om nadeelcompensatie, bevestigend beantwoord moet worden als dergelijke schade rechtstreeks een gevolg is van het desbetreffende schadeveroorzakende besluit

(vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 3 februari 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BL1791](#)). Bij de vaststelling van de op grond van artikel 6.1 van de Wro voor tegemoetkoming in aanmerking komende schade in de vorm van inkomensderving dient ook met fiscale voor- en nadelen rekening te worden gehouden. Daarbij dienen deze voor- en nadelen in onderling verband te worden gezien en in rekening te worden gebracht. Hieruit volgt dat "belastingsschade" niet zozeer een afzonderlijke schadesoort is, maar een bij de vaststelling van de volgens artikel 6.1 van de Wro voor tegemoetkoming in aanmerking komende schade in de vorm van inkomensderving in aanmerking te nemen nadeel. Ter zitting is door de deskundige te kennen gegeven dat niet uitgesloten kan worden dat in dit geval sprake zou kunnen zijn van belastingsschade omdat mogelijk extra inkomstenbelasting wordt geheven als gevolg van het in één keer uitkeren van de tegemoetkoming. Het had daarom op de weg van het college gelegen om deze schadepost, nu de hoogte er van nog niet kan worden vastgesteld, als een pro memoria post in het bestreden besluit op te nemen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:207](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2021, 96

MK Rechtbank Oost-Brabant, 29-01-2021, SHE 20/1982 en 20/2021

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

NATUUR. GEBIEDSBESCHERMING. NATURA 2000. STIKSTOFDEPOSITIE. Wnb-vergunning voor organiseren van crossactiviteiten op motorcrosscircuit.

Emissie-eisen crossmotoren. Verweerder gaat bij de berekening van de emissie in de vergunde situatie in navolging van het rapport bij de aanvraag uit van een lagere emissie van 0,15 g NO_x/km in plaats van 0,30 g NO_x/km, de emissie in de referentiesituatie. Verweerder heeft onvoldoende onderbouwd waarom hij dit uitgangspunt heeft gevolgd.

[...] verweerder [heeft] aan Motorsport Vereniging Valkenswaard (MVV) op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wet natuurbescherming (Wnb) vergunning verleend voor het organiseren van crossactiviteiten op het motorcrosscircuit naast het Eurocircuit, [...], gelegen nabij het Natura 2000-gebied "Leenderbosch, Grootte Heide & De Plateaux".

[...] 5.3 De rechtbank stelt vast dat verweerder bij de berekening van de emissie in de vergunde situatie in navolging van het rapport bij de aanvraag uitgaat van een lagere emissie van 0,15 g NO_x/km in plaats van 0,30 g NO_x/km, de emissie in de referentiesituatie. Verweerder heeft onvoldoende onderbouwd waarom hij dit uitgangspunt heeft gevolgd.

Als er geen latere algemene regels zijn die verplichten tot gebruik van motoren met een lagere emissie dan de motoren in de referentiesituatie (iets wat verweerder zelf stelt), dan moet in de vergunde situatie worden uitgegaan van de dezelfde emissie voor motoren als de motoren in de referentiesituatie. Immers, als er wel nadere regels zouden

zijn gesteld aan motoren die leiden tot een lagere stikstofemissie, zou dit ook betekenen dat niet zonder meer kan worden uitgegaan van de stikstofemissie van motoren op de referentiedatum gelet op de uitspraak van de Afdeling van 13 november 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1891](#)). In het bestreden besluit zijn geen emissie-eisen aan motoren gesteld. In de aanvraag staat evenmin dat uitsluitend het gebruik van motoren met een lagere emissie van 0,15 g NO_x/km wordt aangevraagd. Het gebruik van motoren met een hoge emissie van 0,30 g NO_x/ km is niet verboden in het bestreden besluit. Onder deze omstandigheden kan niet op voorhand worden uitgesloten dat in de vergunde situatie motoren met een emissie van 0,30 g NO_x/km worden gebruikt, zoals bijvoorbeeld de motoren in de referentiesituatie. Volgens de rechtbank had verweerder er daarom van moeten uitgaan dat de emissies van motoren in de vergunde situatie gelijk moeten zijn aan de emissies van motoren in de referentiesituatie. Dat betekent dat het aangevraagde geïntensiverde gebruik van het motorcrosscircuit zonder meer leidt tot een hogere stikstofemissie. Verweerder heeft dit onvoldoende onderkend. Onder deze omstandigheden is ook geen aanleiding voor interne saldering ingevolge artikel 2.1, onder c, van de Beleidsregel natuurbescherming Noord-Brabant van 9 april 2020 (de Beleidsregel) noch is sprake van interne saldering op de wijze die wordt voorgestaan in de uitspraak van de Afdeling van 20 januari 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:71](#)). [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2021:376](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van de Rechtbank Oost-Brabant van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBOBR:2021:375](#) en [ECLI:NL:RBOBR:2021:377](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Exploitatievergunning

JnB2021, 97

MK ABRS, 03-02-2021, 201909199/1/A3

burgemeester van Rotterdam.

Dienstenrichtlijn 10

Drank- en Horecawet (DHW) 8, 31

Algemene plaatselijke verordening Rotterdam 2012 (APV)

APV. DHW. DIENSTENRICHTLIJN. Niet in geschil is dat de Dienstenrichtlijn van toepassing is op het besluit van de burgemeester tot intrekking van de exploitatievergunning en DHW-vergunningen. Dat het hier om intrekking van vergunningen gaat, maakt geen verschil. Zowel bij een weigering een vergunning af te geven als bij de intrekking van een vergunning wordt de toegang tot een dienst onmogelijk gemaakt.

In dit geval is er geen aanleiding voor het oordeel dat de burgemeester bij de toepassing van het vereiste dat de leidinggevende of exploitant niet in enig opzicht van slecht levensgedrag mag zijn in strijd heeft gehandeld met artikel

10 van de Dienstenrichtlijn, omdat alleen al het bezit van een vuurwapen verboden is en het voor een ieder evident is dat dat bezit slecht levensgedrag oplevert.

[...] 2.2. Met het tweede besluit heeft de burgemeester de exploitatievergunning voor [bedrijf C] en de DHW-vergunningen van [bedrijf C] en [bedrijf B] voor onbepaalde tijd ingetrokken. [...]

[...] 8.1. Niet in geschil is dat de Dienstenrichtlijn van toepassing is op het besluit van de burgemeester tot intrekking van de exploitatievergunning en DHW-vergunningen. Dat het hier om intrekking van vergunningen gaat, maakt geen verschil. Zowel bij een weigering een vergunning af te geven als bij de intrekking van een vergunning wordt de toegang tot een dienst onmogelijk gemaakt. Die intrekkingen heeft de burgemeester gebaseerd op artikel 2:28, vijfde lid, aanhef en onder c, van de APV en artikel 31, eerste lid, aanhef en onder b, van de DHW. De bevoegdheid van de burgemeester tot intrekking van de vergunningen op die grondslag ontstaat op het moment dat de exploitant of leidinggevende in enig opzicht van slecht levensgedrag is. Bij de invulling van dit vereiste komt de burgemeester beoordelingsruimte toe. Wanneer aan een aanvrager of houder van een vergunning wordt tegengeworpen dat hij in enig opzicht van slecht levensgedrag is, moet dit per geval door de burgemeester worden onderbouwd. Het zal van geval tot geval verschillen welke feiten en/of omstandigheden aanleiding geven tot tegenwerping van het levensgedrag van de aanvrager of houder (vergelijk de door [appellant] genoemde uitspraak van 18 december 2019 en de uitspraak van de Afdeling van 9 september 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2174](#)). Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 9 juli 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2488](#), betekent het feit dat de burgemeester beoordelingsruimte heeft niet dat alleen al daarom moet worden gevreesd voor een willekeurige bevoegdheidsuitoefening, die in strijd is met artikel 10, eerste lid, van de Dienstenrichtlijn. Dat is pas het geval indien van die beoordelingsruimte op inconsistente, niet inzichtelijke, niet met de beginselen van rechtsgelijkheid en rechtszekerheid strokende wijze gebruik wordt gemaakt.

8.2. Uit de toelichting van artikel 2:28 van de APV volgt dat voor het begrip 'niet in enig opzicht van slecht levensgedrag' aansluiting is gezocht bij de terminologie uit de DHW. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in haar uitspraak van 10 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1099](#)), is bij of krachtens de DHW geen nadere omschrijving gegeven van de eis dat leidinggevendenden niet in enig opzicht van slecht levensgedrag zijn. Daarom zijn geen beperkingen gesteld aan de feiten of omstandigheden die bij de beoordeling van het levensgedrag mogen worden betrokken.

8.3. [...] Omdat de burgemeester geen verdergaande uitwerking aan de door hem toe te passen voorwaarde over het levensgedrag heeft gegeven, is de Afdeling van oordeel dat gelet op het bepaalde in artikel 10 van de Dienstenrichtlijn en de rechtszekerheid uitsluitend die gedragingen onder de voorwaarde vallen waarvan het voor een ieder evident is dat met dergelijke gedragingen niet is voldaan aan het vereiste dat de betrokkene niet in enig opzicht van slecht levensgedrag is (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 9 september 2020).

8.4. In dit geval is van belang dat uit de bestuurlijke rapportage volgt dat er een vuurwapen is gevonden in het systeemplafond van het kantoor van [bedrijf A]. Nadat de

politie nogmaals [bedrijf A] had doorzocht, is er een geladen revolver aangetroffen die voor gebruik gereed was. Het bezit van vuurwapens is strafbaar en levert een gevaar op voor de openbare orde en het woon- en leefklimaat. De burgemeester heeft zich gezien de bevindingen van de politie in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat [appellant] van slecht levensgedrag is. De Afdeling ziet, gezien het voorgaande, geen aanleiding voor het oordeel dat de burgemeester bij de toepassing van het vereiste dat de leidinggevende of exploitant niet in enig opzicht van slecht levensgedrag mag zijn in strijd heeft gehandeld met artikel 10 van de Dienstenrichtlijn, omdat alleen al het bezit van een vuurwapen verboden is en het voor een ieder evident is dat dat bezit slecht levensgedrag oplevert. [appellant] heeft het tegendeel niet aannemelijk gemaakt. Dat verder geen concretiserende regels zijn vastgesteld, maakt niet dat het vereiste, in het licht van wat hiervoor is overwogen, onvoldoende duidelijk, dubbelzinnig en niet objectief genoeg is.

8.5. Omdat de burgemeester zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat [appellant] van slecht levensgedrag is en niet is gebleken dat de beoordeling daarvan op inconsistente, niet inzichtelijke, niet met de beginselen van rechtsgelijkheid en rechtszekerheid strokende wijze tot stand is gekomen, heeft hij terecht op grond van artikel 2:28, vijfde lid, aanhef en onder c, van de APV en artikel 31, eerste lid, aanhef en onder b, van de DHW de exploitatievergunning en DHW-vergunningen ingetrokken. [...]
[ECLI:NL:RVS:2021:217](#)

JnB2021, 98

MK ABRS 03-02-2021, 202000725/1/A3

burgemeester van Bergen op Zoom.

Drank- en Horecawet (DHW) 3, 31

Algemene Plaatselijke Verordening (APV) 2:80

APV. DHW. Sluiting horeca-inrichting en intrekking exploitatie- en DHW-vergunning. Het aangetroffen Cash Center wettigt op zichzelf genomen niet zonder meer de vrees voor gevaar voor de openbare orde of veiligheid. Daar staat tegenover dat het feit, in samenhang met de andere incidenten, door de burgemeester in zijn beoordeling van de vrees voor gevaar voor de openbare orde en veiligheid betrokken mocht worden.

[...] 1. [...] De politie heeft in de horeca-inrichting een zogeheten Cash Center aangetroffen. Op basis daarvan en op grond van meerdere bestuurlijke rapportages van de politie over incidenten in en rond de horeca-inrichting, heeft de burgemeester [appellant sub 1] op grond van artikel 2:80 van de Algemene Plaatselijke Verordening (hierna: APV) gelast het pand te sluiten voor de duur van drie maanden. Daarnaast heeft de burgemeester zijn exploitatie- en DHW-vergunning ingetrokken. Na een nieuw incident, bij de horeca-inrichting werden twee handgranaten aangetroffen, heeft de burgemeester [appellant sub 1] opnieuw gelast het pand te sluiten, nu voor de duur van zes maanden.

[...] 9. Over het aangetroffen Cash Center overweegt de Afdeling met de rechtbank dat dit op zichzelf genomen niet zonder meer de vrees voor gevaar voor de openbare orde of veiligheid wettigt. Daartoe heeft zij terecht overwogen dat, zoals [appellant sub 1]

betoogt, met het verwijderen van het Cash Center uit de inrichting het eventuele directe gevaar voor de openbare orde en veiligheid feitelijk is weggenomen. Daar staat tegenover dat het feit, in samenhang met de andere incidenten, door de burgemeester in zijn beoordeling van de vrees voor gevaar voor de openbare orde en veiligheid betrokken mocht worden. Uit de bestuurlijke rapportage van 28 maart 2019, het landelijke strafrechtelijk onderzoek 'Kassa' van de Ksa en het testrapport van het Nederland Meetinstituut kan worden geconcludeerd dat Cash Centers zelf niet de mogelijkheid bieden om te gokken, maar aan klanten de mogelijkheid bieden om een account aan te maken en daar met contant geld een tegoed op te zetten. Vervolgens kan dat tegoed worden ingezet voor een beperkt aantal doeleinden, waaronder gokken via de illegale gokwebsite forzza.com. Met het account kan vanaf een ander apparaat worden gewed op www.forzza.com. Ruim 95% van de omzet van de Cash Centers komt tot stand door illegaal gokken. Verder blijkt uit de informatie van de Ksa dat het uitsluitend via een op een Cash Center verkregen account mogelijk is om deel te nemen aan de op de website www.forzza.com aangeboden kansspelen. Gebruikers hebben enkel toegang tot behaalde winsten vanaf het 'Cash Center' waarop het account is aangemaakt. Dat het Cash Center in de horeca-inrichting ook daadwerkelijk gebruikt is voor illegaal gokken blijkt uit het overzicht van de geldbedragen en omzetgegevens die in de in de gemeente in beslag genomen terminals zijn aangetroffen dat bij het proces-verbaal van bevindingen van de Ksa van 1 mei 2019 is gevoegd.

Uit het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat [appellant sub 1] illegaal gokken heeft gefaciliteerd. De burgemeester heeft in redelijkheid kunnen oordelen dat dit een gevaar voor de openbare orde en veiligheid oplevert. Bij illegaal gokken ontbreekt overheidstoezicht op eerlijke uitbetaling, bescherming van de consument en het risico van gokverslaving. De aanwezigheid van grote sommen contant geld vormt daarnaast een gevaar voor de veiligheid. Cash Centers hebben volgens de bestuurlijke rapportage over een aantal doorzoekingen bij rechtspersonen bijvoorbeeld in juli 2018 een omzet van € 2.337.477,04, waarvan € 2.224.906,46 afkomstig van illegaal gokken op sportwedstrijden op www.forzza.com, gerealiseerd.

10. Buiten het incident op 2 november 2019 heeft de burgemeester de door hem aan [appellant sub 1] tegengeworpen feiten terecht aan de besluitvorming ten grondslag gelegd. Die bevindingen heeft [appellant sub 1] onvoldoende bestreden. Het gaat om een groot aantal incidenten, variërend van een geëxplodeerde handgranaat tot mishandelingen, waarvan de meeste als zeer ernstig aangemerkt kunnen worden. Over de sluiting overweegt de Afdeling verder het volgende. Een sluiting voor zes maanden acht de Afdeling in het licht van het aantal incidenten en de ernst daarvan niet onredelijk. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de burgemeester in redelijkheid het belang van de openbare orde en veiligheid zwaarder heeft kunnen laten wegen dan het belang van [appellant sub 1] (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 15 januari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:83](https://ecli.nl/rvs/2020/83)).

11. Nu de aan [appellant sub 1] tegengeworpen feiten terecht aan de besluitvorming ten grondslag zijn gelegd, is de burgemeester terecht overgegaan tot intrekking van de exploitatie- en DHW-vergunning. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:224](https://ecli.nl/rvs/2021/224)

[Naar inhoudsopgave](#)

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB2021, 99

MK ABRS, 27-01-2021, 202001651/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Leiden.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 6 lid 1 aanhef en onder c, 15 lid 1, 17 lid 1 en 3, 21 lid 1

AVG. Afwijzing verzoek verwijdering van verslagen van functionerings- en beoordelingsgesprekken uit een digitaal personeelssysteem. In de omstandigheid dat [appellant] i.c. in bezwaar heeft gevraagd om completering van het dossier en heeft aangegeven inzicht in de verwerking van zijn gegevens te wensen, is terecht geen aanleiding gevonden voor het oordeel dat ook een inzageverzoek als bedoeld in artikel 15, eerste lid, van de AVG is gedaan waarop het college ten onrechte niet heeft beslist.

I.c. verplichtte artikel 21, eerste lid, van de AVG het college niet om de gegevensverwerking door Servicepunt71 en RAET B.V. te staken. Het college was daarom ook niet verplicht de gegevens te wissen als bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de AVG.

Besluit waarbij het college het verzoek van [appellant] om verwijdering van de verslagen van zijn functionerings- en beoordelingsgesprekken uit het digitale personeelssysteem YouForce heeft afgewezen. [...]

3. [appellant] betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het verzoek mede had moeten worden aangemerkt als een verzoek om inzage zoals bedoeld in artikel 15, eerste lid, van de AVG. [...]

3.1. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het verzoek van [appellant] alleen betrekking heeft op de verwijdering van zijn functionerings- en beoordelingsverslagen en op het verwijderen en stopzetten van het opnemen van functionerings- en verzuimgegevens in YouForce. [appellant] heeft op 21 november 2017 zijn leidinggevende verzocht om er voor zorg te dragen dat gegevens over zijn functionerings- en beoordelingsgesprekken zijn. In een e-mailbericht van 28 november 2017 heeft [appellant] aangegeven dat hij al bijna vijf jaar probeert zijn gegevens online te laten verwijderen. Hij geeft aan: "Ik heb het recht om vergeten te worden, en mijn functionering en beoordelingsgesprekken vallen daar zeker onder. De gemeente Leiden krijgt van mij niet het recht om deze online bereikbaar te maken." De rechtbank heeft terecht vastgesteld dat het verzoek van [appellant] gelet hierop alleen is gericht op verwijdering van de verslagen van zijn functionerings- en beoordelingsgesprekken. De rechtbank heeft eveneens terecht overwogen dat het verzoek in bezwaar is uitgebreid tot het opnemen in YouForce van verzuimgegevens en functioneringsgegevens, waarin gegevens over zijn gezondheidstoestand zijn verwerkt. Gelet op deze verzoeken is in het besluit van 15 januari 2018 noch het besluit op bezwaar van 20 november 2018 beslist op een inzageverzoek als bedoeld in artikel 15, eerste lid, van de AVG.

In de omstandigheid dat [appellant] in bezwaar heeft gevraagd om completering van het dossier en heeft aangegeven inzicht in de verwerking van zijn gegevens te wensen, heeft de rechtbank terecht geen aanleiding gevonden voor het oordeel dat ook een inzageverzoek als bedoeld in artikel 15, eerste lid, van de AVG is gedaan waarop het college ten onrechte niet heeft beslist. [appellant] heeft in bezwaar aangegeven dat hij inzicht wenst in welke gegevens van hem worden verwerkt en het college heeft hem vervolgens gewezen op de mogelijkheid om zijn eigen digitale personeelsdossier in te zien. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college hiermee voldoende tegemoet is gekomen aan de wens van [appellant] om inzicht in de van hem verwerkte gegevens. Het college heeft deze wens niet hoeven te duiden als een verzoek om inzage als bedoeld in artikel 15, eerste lid, van de AVG.

Het betoog faalt. [...]

4. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college een gerechtvaardigd belang heeft bij verwerking van verslagen van functionerings- en beoordelingsgesprekken door Servicepunt71 en RAET B.V. in een digitaal dossier. [...]

4.1. Ter zitting van de Afdeling is vastgesteld dat [appellant] geen bezwaar heeft tegen het opstellen van verslagen van functioneringsgesprekken en beoordelingen door het college. Hij verzet zich er ook niet tegen dat deze verslagen digitaal worden bewaard mits dat binnen de gemeente plaatsvindt, bijvoorbeeld op de computer van zijn leidinggevende. [appellant] wil echter niet dat de verslagen worden bewaard door derden, zoals in dit geval door Servicepunt71 en RAET B.V. De Afdeling zal alleen die verwerking bij haar beoordeling betrekken. [...]

4.2. Ingevolge artikel 21, eerste lid, heeft [appellant] het recht om bezwaar te maken tegen de verwerking van zijn persoonsgegevens als deze plaats vindt op basis van artikel 6, eerste lid, onder e of f, van de AVG. Ter zitting is onduidelijk gebleven op welke grondslag de verwerking volgens partijen plaats vindt. Omdat naar het oordeel van de Afdeling het verwerken van de persoonsgegevens van [appellant] door Servicepunt71 en RAET B.V. hoe dan ook kan worden begrepen onder één van deze leden van artikel 6 van de AVG zal de Afdeling op grond van artikel 21, eerste lid, van de AVG beoordelen of er dwingende gerechtvaardigde gronden zijn voor de verwerking die zwaarder wegen dan de belangen, rechten en vrijheden van [appellant]. Wanneer dergelijke dwingende gerechtvaardigde gronden niet aanwezig zijn of wanneer de belangen, rechten en vrijheden van [appellant] zwaarder wegen dan het belang van het college bij de verwerking van de persoonsgegevens door Servicepunt71 en RAET B.V., dient het college de verwerking van de persoonsgegevens ingevolge artikel 21 te staken en de persoonsgegevens ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, zonder onredelijke vertraging te wissen, dit laatste tenzij zich een uitzonderingsgrond als bedoeld in artikel 17, derde lid, van de AVG voordoet.

4.3. [...] De Afdeling is van oordeel dat het belang van het college zwaarder weegt dan het belang van [appellant]. Hiertoe is van belang dat de dienstverleningsovereenkomst 2018-2020 voorschriften bevat om te waarborgen dat Servicepunt71 zich aan de AVG houdt, dat de HRM-medewerkers die met de verwerking zijn belast als ambtenaren werkzaam zijn bij Servicepunt71 en een geheimhoudingsplicht hebben en dat het college onweersproken heeft gesteld dat RAET B.V. een betrouwbare verwerker is, die werkt op

grond van het ISAE 3402, type 2 rapport, waarmee de veiligheid en vertrouwelijkheid van gegevens kunnen worden geborgd.

Het voorgaande leidt tot de gevolgtrekking dat de rechtbank terecht heeft geconcludeerd dat artikel 21, eerste lid, van de AVG het college niet verplichtte om de gegevensverwerking door Servicepunt71 en RAET B.V. te staken. Het college was daarom ook niet verplicht de gegevens te wissen als bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de AVG. Aan het derde lid van artikel 17 van de AVG wordt dus niet toegekomen.

Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:154](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2021, 100

CRvB, 27-01-2021, 19/2711 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wsf 2000

Bsf 2000 6 lid 1 aanhef en onder c

STUDIEFINANCIERING. LOSKOPPELING. De informatie van Bureau Jeugdzorg bezien in samenhang met de door appellant gegeven verklaring leidt tot de conclusie dat voldoende is komen vast te staan dat appellant vanaf het bereiken van de leeftijd van twaalf jaar [op datum in] 2011 geen contact meer heeft gehad met zijn vader. Derhalve is, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, voldaan aan de loskoppelingsgrond van artikel 6, eerste lid, aanhef en onder c, van het Besluit studiefinanciering 2000 (Bsf 2000).

[ECLI:NL:CRVB:2021:200](#)

JnB2021, 101

MK CRvB, 27-01-2021, 19/3435 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wsf 2000 4.9, 4.10, 5.5, 5.7, 11.5

STUDIEFINANCIERING. HARDHEIDSCLAUSULE. Van een welbewuste keuze van de wetgever dat in alle situaties waarin een studerende vanwege het ontbreken van capaciteiten om een diploma in het hoger onderwijs te behalen, teruggaat naar het beroepsonderwijs en aldaar een diploma op niveau 3 of 4 behaalt, een omzetting van genoten prestatiebeurs hoger onderwijs niet wenselijk wordt geacht, blijkt niet. Wat de minister heeft aangevoerd ter onderbouwing van zijn standpunt dat toepassing van de hardheidsclausule niet aangewezen is gaat voorbij aan wat is overwogen en de bijzondere omstandigheden van het geval. In het geval van appellante is sprake van zeer bijzondere omstandigheden die maken dat de minister in dit concrete geval niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen. In het geval van appellante leidt strikte

toepassing van artikel 5.7 van de Wsf 2000 tot een onbillijkheid van overwegende aard. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen, zal de Raad het beroep gegrond verklaren, het besluit van 11 augustus 2017 herroepen en bepalen dat de aan appellante verstrekte prestatiebeurs hoger onderwijs voor de duur van 48 maanden wordt omgezet in een gift.

[ECLI:NL:CRVB:2021:201](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2021, 102

MK ABRS, 28-01-2021, 202004585/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 9 lid 2

REGULIER. Afwijzing verzoek om afgifte artikel 9 document. Rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris in deze zaak een belangenafweging had moeten verrichten om te bepalen of de vreemdeling een onredelijke belasting vormt voor het socialebijstandstelsel.

Bij besluit van 2 oktober 2018 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om afgifte van een document als bedoeld in artikel 9, tweede lid, van de Vw 2000, waaruit een duurzaam verblijfsrecht als gemeenschapsonderdaan blijkt, afgewezen. [...]

1. De staatssecretaris klaagt in zijn grief terecht dat de rechtbank ten onrechte, onder verwijzing naar de uitspraken van de Afdeling van 7 november 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:3584](#)) en 11 februari 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:412](#)), heeft overwogen dat hij in deze zaak een belangenafweging had moeten verrichten om te bepalen of de vreemdeling een onredelijke belasting vormt voor het socialebijstandstelsel. Uit deze uitspraken van de Afdeling volgt in de eerste plaats dat een dergelijke belangenafweging moet worden verricht als aan de vreemdeling een verwijderingsmaatregel in de zin van de Verblijfsrichtlijn wordt opgelegd. In de tweede plaats volgt uit die uitspraken dat de vaststelling van de onrechtmatigheid van het verblijf ook een verwijderingsmaatregel is. De staatssecretaris betoogt terecht dat het in dit geval anders ligt. Het besluit van 13 december 2019 houdt niet de vaststelling in dat de vreemdeling op dat moment geen rechtmatig verblijf heeft. Wel volgt uit de overwegingen van dit besluit dat de vreemdeling op enig moment geen rechtmatig verblijf heeft gehad. Maar omdat daarop geen verwijderingstraject volgt, levert dat geen verwijderingsmaatregel in de zin van de Verblijfsrichtlijn op. Ook op andere wijze strekt het besluit niet tot verwijdering van de vreemdeling. In het besluit is er juist op gewezen dat de vreemdeling met ingang van 3 december 2018 rechtmatig verblijf heeft als gemeenschapsonderdaan. Daarom hoefde de staatssecretaris de hiervoor bedoelde belangenafweging in dit geval niet te verrichten.

[ECLI:NL:RVS:2021:138](#)

JnB2021, 103

MK ABRS, 29-01-2021, 201801583/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.50 lid 1

REGULIER. Intrekking verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdend met niet-tijdelijke humanitaire gronden. De vraag welke vereisten gelden voor de intrekking van de autonome verblijfstitel van de vreemdeling moet worden beantwoord aan de hand van hetzelfde criterium dat van toepassing is op de intrekking van een afhankelijk verblijfsrecht om redenen van openbare orde.

2. Deze uitspraak gaat over de vraag welke vereisten gelden voor intrekking van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdend met niet-tijdelijke humanitaire gronden als bedoeld in artikel 3.50, eerste lid, van het Vb 2000 om redenen van openbare orde. [...]

6. De verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'voortgezet verblijf' is een autonome verblijfstitel als bedoeld in artikel 15, eerste lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn (PB 2003 L 251, met rectificatie in PB 2012 L 71). De Afdeling wijst op haar uitspraak van 10 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1252](#), onder 2. De richtlijn bevat geen bepalingen die expliciet gaan over intrekking van de autonome verblijfstitel. Het is dus aan de lidstaten om in het nationale recht de voorwaarden voor intrekking van deze verblijfstitel vast te stellen.

Gelet hierop ziet de Afdeling zich gesteld voor de vraag of en in hoeverre het Unierecht van toepassing is op de intrekking van de verblijfsvergunning van de vreemdeling.

6.1. De Afdeling zoekt voor het beantwoorden van deze vraag aansluiting bij het arrest van het Hof van Justitie van 7 november 2018, C en A, [ECLI:EU:C:2018:876](#). [...] Het arrest C en A gaat weliswaar niet over de intrekking van een autonome verblijfstitel, maar de Afdeling leidt uit de punten 46 tot en met 53, 60 en 64 van dit arrest af dat een lidstaat, als hij in het nationale recht voorwaarden stelt die het recht op de autonome verblijfstitel raken, de hem toegekende handelingsmarge niet zo mag gebruiken dat hij afbreuk doet aan het doel en het nuttig effect van artikel 15 van de richtlijn. Ook leidt de Afdeling hieruit af dat nationale voorwaarden voor intrekking van de autonome verblijfstitel niet zo streng mogen zijn dat zij het vreemdelingen met de autonome verblijfstitel in de praktijk bijzonder moeilijk maken om die verblijfstitel te behouden. Verder leidt de Afdeling hieruit af dat een lidstaat, als hij die voorwaarden in de praktijk ten uitvoer brengt, moet voldoen aan het Unierechtelijk evenredigheidsbeginsel en rekening moet houden met door de desbetreffende vreemdeling naar voren gebrachte individuele omstandigheden.

6.2 [...] Eén van de nationale voorwaarden voor verlening van de autonome verblijfstitel is dat een vreemdeling geen gevaar voor de openbare orde is. Dat een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde is, kan dus een nationale reden zijn om de autonome verblijfstitel te weigeren en daarmee ook om de autonome verblijfstitel in te trekken. Gelet op het arrest C en A, mag de staatssecretaris, als hij een autonome verblijfstitel

intrekt, geen afbreuk doen aan het doel en het nuttig effect van artikel 15 van de richtlijn. Hij moet voldoen aan het Unierechtelijk evenredigheidsbeginsel en rekening houden met door de desbetreffende vreemdeling naar voren gebrachte individuele omstandigheden. [...]

Nationale voorwaarden voor intrekking van de autonome verblijfstitel mogen niet zo streng zijn dat zij een moeilijk te overkomen hindernis vormen die vreemdelingen met de autonome verblijfstitel in de praktijk belet die verblijfstitel te behouden. Dat de staatssecretaris de autonome verblijfstitel intrekt van een vreemdeling die een gevaar voor de openbare orde vormt, doet geen afbreuk aan het nuttig effect van artikel 15 van de richtlijn. Het niet vormen van een gevaar voor de openbare orde is niet aan te merken als een moeilijk te overkomen hindernis. [...]

6.5. De staatssecretaris is ook niet gehouden om vreemdelingen met de autonome verblijfstitel een hogere bescherming te bieden tegen intrekking van hun verblijfsrecht om redenen van openbare orde dan de bescherming die hij vreemdelingen met een afhankelijk verblijfsrecht hiertegen biedt. Dat valt af te leiden uit de richtlijn. [...]

6.6. Gelet op het voorgaande, moet de staatssecretaris vreemdelingen met de autonome verblijfstitel dezelfde bescherming bieden tegen intrekking van hun verblijfsrecht om redenen van openbare orde als de bescherming die hij vreemdelingen met een afhankelijk verblijfsrecht hiertegen biedt. Daarom moet de vraag welke vereisten gelden voor de intrekking van de autonome verblijfstitel van de vreemdeling worden beantwoord aan de hand van hetzelfde criterium dat van toepassing is op de intrekking van een afhankelijk verblijfsrecht om redenen van openbare orde.

6.7. De vraag welke vereisten gelden voor de intrekking van een verblijfstitel van een gezinslid om redenen van openbare orde, heeft de Afdeling beantwoord in haar uitspraak van 2 september 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2068](#), over het arrest G.S [12 december 2019, [ECLI:EU:C:2019:1072](#)]. Uit die uitspraak volgt dat de staatssecretaris terecht betoogt dat voor intrekking van de verblijfsvergunning van de vreemdeling niet is vereist dat de persoonlijke gedragingen van de vreemdeling een daadwerkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Gelet op punt 63 van het arrest G.S., is voor intrekking in beginsel voldoende dat de vreemdeling een voldoende zware straf is opgelegd ten opzichte van de duur van zijn verblijf. Verder volgt uit het arrest G.S. dat artikel 6, tweede lid, van de richtlijn zich niet verzet tegen toepassing van het beoordelingskader van artikel 3.86 van het Vb 2000 (hierna: de glijdende schaal) zolang uit de motivering van het besluit van de staatssecretaris blijkt dat is voldaan aan het in punt 64 van het arrest G.S. vermelde evenredigheidsbeginsel en dat de staatssecretaris daarbij een individuele beoordeling heeft verricht, bedoeld in artikel 17 van de richtlijn.

6.8. Op de vreemdeling is artikel 6, tweede lid, van de richtlijn weliswaar niet van toepassing, maar gelet op wat onder 6.6 is overwogen, gelden de onder 6.7 vermelde vereisten ook voor intrekking van de autonome verblijfstitel van de vreemdeling. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:139](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2021, 104

MK ABRS, 02-02-2021, 202003913/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

ASIEL. DUBLIN. MALTA. Uit het AIDA-rapport blijkt niet dat de staatssecretaris voor Malta niet langer kan uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Detentie van Dublinclaimanten

2.2. De staatssecretaris merkt terecht op dat een mogelijke schending van de Opvangrichtlijn op zichzelf nog niet tot de conclusie leidt dat sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM dan wel artikel 4 van het EU Handvest. De staatssecretaris betoogt verder terecht dat de vreemdeling met het AIDA-rapport niet aannemelijk heeft gemaakt dat Dublinclaimanten in Malta structureel worden gedetineerd en dat hij daardoor een reëel risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM dan wel artikel 4 van het EU Handvest. Hoewel uit p. 65-66 van het AIDA-rapport blijkt dat in de grote meerderheid van de gevallen het detineren van asielzoekers niet in lijn is met de Opvangrichtlijn, betoogt de staatssecretaris terecht dat uit het AIDA-rapport niet blijkt dat die informatie ook van toepassing is op Dublinclaimanten. [...]

2.3. De staatssecretaris stelt zich verder terecht op het standpunt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat uit het AIDA-rapport niet blijkt dat alle Dublinclaimanten na overdracht aan Malta structureel worden gedetineerd. [...]

2.4. De staatssecretaris stelt zich eveneens terecht op het standpunt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat er in Malta geen sprake is van een effectief rechtsmiddel en de mogelijkheid om te klagen over de detentie van asielzoekers. De Afdeling overweegt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat de rechtmatigheid van de detentie ambtshalve wordt beoordeeld door de Immigration Appeals Board (IAB), dat er bij het voortduren van de detentie opnieuw mogelijkheden bestaan om de rechtmatigheid te laten beoordelen, dat daarvoor gratis rechtsbijstand beschikbaar is en dat er toegang is tot rechtsbijstandsverleners en medewerkers van UNHCR en NGO's (p. 72-73 van het AIDA-rapport).

Detentieomstandigheden en opvangvoorzieningen

2.5. Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat de detentieomstandigheden en opvangvoorzieningen sinds 2015 erg moeilijk zijn en dat de omstandigheden sinds 2018 zijn verslechterd door overbevolking en slechte hygiënische omstandigheden (p. 53 en p. 70 van het AIDA-rapport), betoogt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat uit hetzelfde AIDA-rapport ook blijkt dat Malta voorziet in accommodatie in verschillende (open) opvangcentra, dagelijkse maaltijden, kleding en reisgeld. Daarnaast heeft de staatssecretaris er terecht op gewezen dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er gratis toegang is tot gezondheidszorg van de overheid en onderwijs voor kinderen tot 16 jaar (p. 52 e.v.). [...]

Conclusie

2.6. Gelet op wat hiervoor is overwogen klaagt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat hij ondeugdelijk heeft

gemotiveerd dat in Malta geen sprake is van structurele detentie van Dublinclaimanten in strijd met de Opvangrichtlijn, een gebrek aan een effectief rechtsmiddel dan wel structurele tekortkomingen in de detentieomstandigheden en opvangvoorzieningen die maken dat de vreemdeling na overdracht een reëel risico loopt op een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest. De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat daarom uit het AIDA-rapport niet blijkt dat hij voor Malta niet langer kan uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

[ECLI:NL:RVS:2021:199](#)

JnB2021, 105

MK ABRS, 28-01-2021, 202006266/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a

ASIEL. STATUSHOUDER GRIEKENLAND. De vreemdeling in deze zaak klaagt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat uit de door hem overgelegde medische stukken en het BMA-advies blijkt dat zijn psychische klachten zo ernstig zijn dat deze hem bijzonder kwetsbaar maken als bedoeld in het arrest Ibrahim [arrest van het Hof van 19 maart 2019, [ECLI:EU:C:2019:219](#)]. Deze kwetsbaarheid zal het voor hem extra moeilijk maken om zich in Griekenland staande te houden en zelfstandig zijn rechten te effectueren. Uit de hiervoor genoemde uitspraak van 15 juli 2019 [[ECLI:NL:RVS:2019:2385](#)] volgt namelijk dat statushouders daar volledig op zichzelf aangewezen zijn om huisvesting te vinden en moeite hebben een inkomen te verwerven. Ook kunnen zij slechts moeizaam toegang tot medische en psychische zorg krijgen, terwijl uit het BMA-advies blijkt dat het voor de vreemdeling noodzakelijk is om die zorg op korte termijn te krijgen. De staatssecretaris moet dus nader motiveren waarom de vreemdeling na aankomst in Griekenland niet, door zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn eigen wil en keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie als bedoeld in die uitspraak.

[ECLI:NL:RVS:2021:179](#)

JnB2021, 106

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 01-02-2021, NL20.20544

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a

ASIEL. STATUSHOUDER GRIEKENLAND. De Afdeling heeft op 6 januari 2021 vragen gesteld aan verweerder over het AIDA rapport van 23 juni 2020 inzake de juridische positie en de feitelijke situatie van statushouders in Griekenland. De voorzieningenrechter acht het op dit moment in zaken betreffende statushouders uit Griekenland niet opportuun om uitspraak te doen op het beroep. Bij de beoordeling van het beroep van verzoeker zal de uitspraak van de Afdeling worden betrokken. Daarbij wordt opgemerkt dat deze rechtbank,

zittingsplaats 's-Hertogenbosch het onderzoek in beroepszaken zal aanhouden tot het EHRM uitspraak heeft gedaan in zaken waarin het statushouders uit Griekenland betreft die onder de reikwijdte van de door het EHRM getroffen interim measure vallen, te weten een alleenstaande ouder met kinderen. In het geval van verzoekster is hiervan geen sprake.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:689](https://ecli.nl/RBDHA:2021:689)

JnB2021, 107

MK ABRS, 29-01-2021, 201907935/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2 c

ASIEL. Nareisprocedure ook van toepassing op (pleeg)kind van nareizende ouder.

4.1. Uit artikel 29, tweede lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 volgt dat een minderjarige referent aanspraak kan maken op toelating in Nederland van zijn ouders, indien die te kennen hebben gegeven hem binnen drie maanden nadat aan hem een asielvergunning is verleend te willen nareizen. De wet regelt niet uitdrukkelijk de toelating van broers en zussen van een minderjarige referent die samen met de ouders om toelating vragen. De werkinstructie beschrijft niettemin ter uitvoering van die bepaling de mogelijkheid dat een alleenstaande minderjarige referent nareis aanvraagt voor één van de biologische ouders en eventuele minderjarige broers en zussen. In dat geval treedt volgens de werkinstructie de na te reizen ouder voor die broers en zussen als referent op. De werkinstructie regelt voorts dat wanneer nader onderzoek wordt aangeboden en het niet mogelijk is om de familierechtelijke relatie met DNA vast te stellen, bijvoorbeeld bij gezinnen met pleegkinderen, een gehoor gehouden kan worden om de familierechtelijke relatie te onderzoeken. Omdat de werkinstructie aldus de mogelijkheid van toelating van een pleegkind uitdrukkelijk beschrijft, heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat deze niet op de vreemdeling van toepassing is.

4.2. De staatssecretaris heeft zich in zijn schriftelijke uiteenzetting op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet behoort tot de categorie gezinsleden, genoemd in artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000 en dat de werkinstructie niet kan afdoen aan die bepaling. De Afdeling volgt dat standpunt niet. Aangezien de staatssecretaris volgens zijn werkinstructie de nareizende ouder als referent aanmerkt voor de meereizende minderjarige kinderen, moeten die kinderen als gezinsleden in de zin van artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000 worden aangemerkt. Artikel 29, tweede lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, dat de nareis van ouders mogelijk maakt, moet dan ook in die zin worden uitgelegd. Dit betekent dat de staatssecretaris de aanvraag van de vreemdeling als een aanvraag om gezinshereniging als bedoeld in artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000 (de nareisprocedure) had moeten behandelen, omdat zij die tegelijk heeft gedaan met haar, gestelde, pleegmoeder, die ook de moeder van referent is. De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat de nareisprocedure niet op de vreemdeling van toepassing is.

[ECLI:NL:RVS:2021:191](https://ecli.nl/RVS:2021:191)

Zie in dit verband ook de uitspraken van de Afdeling van 29 februari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:140](#) en [ECLI:NL:RVS:2021:189](#).

JnB2021, 108

MK ABRS, 29-01-2021, 201904822/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Uit de uitspraak van de Afdeling van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2021:140](#), volgt dat de vreemdeling en referent in de grieven 1, 4 en 5 terecht klagen dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de staatssecretaris de aanvraag die namens de vreemdeling is gedaan, als aanvraag bedoeld in artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000 had moeten behandelen, zodat het arrest van het Hof van Justitie van 13 maart 2019, E., [ECLI:EU:C:2019:192](#), van toepassing is. Uit dat arrest volgt dat de eisen die de staatssecretaris stelt aan bewijsmiddelen, verklaringen en uitleg, evenredig moeten zijn aan de aard en het niveau van de problemen waarmee de vreemdeling wordt geconfronteerd. De rechtbank heeft daarom evenmin onderkend dat de staatssecretaris in het besluit van 3 september 2018 ten onrechte niet is ingegaan op de verklaringen van referent over het verblijf van de vreemdeling in een vluchtelingenkamp in Ethiopië.

[ECLI:NL:RVS:2021:189](#)

JnB2021, 109

MK ABRS, 01-02-2021, 202003851/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.6ba

ASIEL. De staatssecretaris klaagt terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de asielaanvraag van de vreemdeling moet worden aangemerkt als eerste aanvraag als bedoeld in artikel 3.6ba van het Vb 2000. Hij voert daartoe terecht aan dat bij de uitleg van een artikel in de eerste plaats moet worden gekeken naar de bewoordingen van de betreffende bepaling. De bewoordingen "een eerste in Nederland ingediende aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd" in artikel 3.6ba van het Vb 2000 zijn duidelijk en niet voor meerdere uitleg vatbaar. De rechtbank heeft daarom ten onrechte aanleiding gezien om de toelichting op die bepaling voorop te stellen bij het uitleggen daarvan. Dit betekent dat zij ook ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris bij de beoordeling van de asielaanvraag die de vreemdeling in 2015 heeft ingediend ten onrechte niet de omstandigheden die zich hebben voorgedaan nadat de vreemdeling in 2005 uit eigen beweging is teruggekeerd naar zijn land van herkomst heeft beoordeeld in het kader van artikel 3.6ba van het Vb 2000.

[ECLI:NL:RVS:2021:195](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Medisch advies

JnB2021, 110

MK ABRS, 01-02-2021, 202002659/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

MEDISCHE BEHANDELING. De staatssecretaris kon niet volstaan met de stelling dat de situatie rond de informatievoorziening in Somalië ieder jaar zou kunnen verbeteren. De staatssecretaris heeft niet deugdelijk gemotiveerd waarom hij de gevraagde verblijfsvergunning slechts heeft verleend voor de duur van één jaar, in plaats van vijf jaar.

1. De vreemdeling heeft een verblijfsvergunning regulier gekregen onder de beperking 'medische behandeling'. Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris die vergunning had moeten verlenen voor vijf jaar in plaats van één jaar. [...]

2.1. Het betoog van de vreemdeling slaagt. De staatssecretaris kon niet volstaan met de stelling dat de situatie rond de informatievoorziening in Somalië ieder jaar zou kunnen verbeteren. De rechtbank heeft dat niet onderkend. Zeker nu het blijkt eerdere BMA-adviezen al enige jaren onmogelijk is om onderzoek te doen in Somalië, had de staatssecretaris concreet moeten toelichten waar hij die toekomstverwachting op baseert. Daar is hij, ook na vragen van de Afdeling, niet in geslaagd. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, heeft de staatssecretaris dus niet deugdelijk gemotiveerd waarom hij de gevraagde verblijfsvergunning slechts heeft verleend voor de duur van één jaar, in plaats van vijf jaar.

2.2. Het voorgaande wil zeggen dat de staatssecretaris gedurende de afgelopen jaren genoeg gelegenheid heeft gehad om te stellen dat de medische behandeling in deze zaak naar zijn oordeel niet blijvend aan Nederland gebonden is. Daarop kan hij zich niet langer beroepen.

2.3. Als de staatssecretaris ook als de medische behandeling blijvend aan Nederland gebonden is, de verblijfsvergunning maar voor één jaar zou willen verlenen omdat hij dat in paragraaf B8/9.2 van de Vc 2000 zo heeft opgenomen, zou hij nader moeten motiveren waarom hij daar in dit geval niet van afwijkt met toepassing van artikel 4:84 van de Awb. Hij kan daarbij niet volstaan met het wijzen op de mogelijkheid dat de vreemdeling een andere verblijfsvergunning met een langere geldigheidsduur aanvraagt. Onder de gegeven omstandigheden had de staatssecretaris geen aanleiding om de vergunning anders dan voor vijf jaren te verlenen.

[ECLI:NL:RVS:2021:193](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2021, 111

Tussenuitspraak MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 29-01-2021 (publ. 02-02-2021), NL19.18937 T

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/81/EG 6

PREJUDICIËLE VERWIJZING. Dublinclaimant. Aangifte slachtoffer mensenhandel. Uitleg artikel 6 van Richtlijn 2004/81/EG. Aanvang en einde bedenktijd. Nemen en uitvoeren overdrachtsbesluit tijdens bedenktijd.

De rechtbank:

- legt aan het HvJ EU de volgende vragen voor:

o Vraag 1a: Moet, nu Nederland heeft verzuimd de aanvang van de in artikel 6, eerste lid, van Richtlijn 2004/81/EG gegarandeerde bedenktijd overeenkomstig het nationale recht vast te stellen, die bepaling zo worden uitgelegd dat de bedenktijd van rechtswege aanvangt met de melding (mededeling) door de derdelander van mensenhandel aan de Nederlandse autoriteiten?

o Vraag 1b: Moet, nu Nederland heeft verzuimd de duur van de in artikel 6, eerste lid, van Richtlijn 2004/81/EG gegarandeerde bedenktijd overeenkomstig het nationale recht vast te stellen, die bepaling zo worden uitgelegd dat de bedenktijd van rechtswege eindigt nadat aangifte van mensenhandel is gedaan of de betrokken onderdaan van een derde land te kennen geeft af te zien van het doen van aangifte?

o Vraag 2: Moeten onder verwijderingsmaatregelen in de zin van artikel 6, tweede lid, van Richtlijn 2004/81/EG ook worden verstaan maatregelen ter verwijdering van een derdelander van het grondgebied van de lidstaat naar het grondgebied van een andere lidstaat?

o Vraag 3a: Staat artikel 6, tweede lid, van Richtlijn 2004/81/EG eraan in de weg om tijdens de bedenktijd, gegarandeerd in het eerste lid van dat artikel, een overdrachtsbesluit te nemen?

o Vraag 3b: Staat artikel 6, tweede lid, van Richtlijn 2004/81/EG eraan in de weg om tijdens de bedenktijd, gegarandeerd in het eerste lid van dat artikel, een al genomen overdrachtsbesluit uit te voeren of de uitvoering ervan voor te bereiden?

[ECLI:NL:RBDHA:2021:727](https://eur-lex.europa.eu/eli/lex/eu_lj_2021_727/1/20210204)

JnB2021, 112

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 04-02-2021, NL20.6998

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie 1, 4, 7, 19 lid 2

Richtlijn 2008/115/EG

PREJUDICIËLE VERWIJZING. Medische uitzettingsbeletselen en medische behandeling als aspect van privéleven.

Eiser heeft een zeldzame vorm van bloedkanker. Hij wordt in Nederland reeds gedurende geruime tijd in het kader van pijnbestrijding behandeld met medicinale cannabis. In het land van herkomst van eiser is medicinale cannabis niet beschikbaar. Uit de informatie van de behandelaars blijkt dat eiser intense pijnen heeft die door de huidige behandeling net draaglijk zijn en dat voor alternatieve pijnstillende medicatie een contra-indicatie bestaat. BMA geeft aan dat de werking van medicinale cannabis als geneesmiddel niet kan worden vastgesteld en niet kan worden vastgesteld dat een medische noodsituatie

zal ontstaan als deze wijze van pijnbestrijding niet kan worden voortgezet. De rechtbank zal, afhankelijk van de beantwoording van de vragen door het Hof, in een latere fase van de procedure een medisch deskundige benoemen om zich te laten informeren over de te verwachten medische gevolgen van het stopzetten van pijnbestrijding met medicinale cannabis. De behandelaars van eiser zijn vanwege de behandelrelatie geen objectieve deskundigen, terwijl BMA niet hoeft na te gaan of alternatieve medicatie die in beginsel adequaat is als pijnbestrijding ook daadwerkelijk voor eiser als volwaardig alternatief kan gelden.

De rechtbank acht het noodzakelijk alvorens over te gaan tot het benoemen van een of meerdere medisch deskundigen uitleg te verkrijgen van het Hof over de reikwijdte van de bescherming die artikelen 1, 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten biedt aan ernstig zieke vreemdelingen. De rechtbank legt aan het Hof de vraag voor of de wijze waarop in de nationale rechtspraak wordt beoordeeld of sprake is van medische uitzettingsbeletselen verenigbaar is met het Unierecht. Uit de jurisprudentie van het EHRM en van het Hof wordt dit onvoldoende duidelijk. De rechtbank wenst te vernemen of een achteruitgang in de gezondheid is vereist om een medische noodsituatie aan te nemen of dat een intensivering van ernstig lijden bij een ongewijzigd ziektebeeld ook onder artikel 4 Handvest kan vallen. Voorts wil de rechtbank alvorens een medisch deskundige te benoemen om te laten beoordelen welke medische gevolgen op welke termijn zijn te verwachten als de pijnbestrijding wordt gestaakt, weten van het Hof of een rechtspraak waarin een vaste termijn (van drie maanden) is bepaald waarbinnen medische gevolgen zich moeten verwezenlijken om bij de beoordeling te worden betrokken verenigbaar is met het Unierecht en met name het absolute karakter van artikel 4 Handvest. Het Hof wordt bovendien gevraagd of de feitelijke gevolgen van de enkele terugkeer/uitzetting moeten worden betrokken bij de beoordeling of sprake zal zijn van een medische noodsituatie na terugkeer of dat het volstaat, zoals in de nationale rechtspraak is voorzien, dit enkel te betrekken bij de vraag of en onder welke voorwaarden de vreemdeling kan reizen. Tot slot acht de rechtbank een nadere uitleg van artikel 7 van het Handvest noodzakelijk om uitspraak te kunnen doen. De rechtbank vraagt het Hof om te verduidelijken of het ondergaan van een medische behandeling beschermingswaardig privéleven kan opleveren. De vraag die dan rijst is of het ondergaan van een medische behandeling moet worden betrokken bij het beoordelen of een reguliere verblijfsvergunning moet worden verleend of dat privéleven moet worden beoordeeld bij de vraag of sprake is van medische uitzettingsbeletselen. Voor de vreemdeling is dit relevant omdat een verblijfsvergunning op medische gronden een juridisch sterker verblijfsrecht oplevert dan (tijdelijk) uitstel van vertrek vanwege medische uitzettingsbeletselen.

De rechtbank verzoekt het Hof van Justitie de navolgende prejudiciële vragen te beantwoorden:

I Kan een aanzienlijke toename van intensiteit van pijn door het uitblijven van een medische behandeling bij een ongewijzigd ziektebeeld een situatie opleveren die in strijd is met artikel 19, tweede lid, Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie gelezen in samenhang met artikel 1 Handvest en artikel 4 Handvest indien geen uitstel van de vertrekplicht die voortvloeit uit de Terugkeerrichtlijn wordt toegestaan?

II Is het bepalen van een vaste termijn waarbinnen de gevolgen van het uitblijven van een medische behandeling zich moeten verwezenlijken om medische beletselen voor een terugkeerplicht die voortvloeit uit de Terugkeerrichtlijn aan te moeten nemen verenigbaar met artikel 4 Handvest gelezen in samenhang met artikel 1 Handvest?

Indien het bepalen van een vaste termijn niet in strijd is met het recht van de Unie, is het een lidstaat dan toegestaan een algemene termijn te bepalen die voor alle mogelijke medische aandoeningen en alle mogelijke medische gevolgen gelijkkluidend is?

III Is het bepalen dat de gevolgen van de feitelijke uitzetting uitsluitend beoordeeld dienen te worden bij de vraag of en onder welke voorwaarden de vreemdeling kan reizen verenigbaar met artikel 19, tweede lid, Handvest gelezen in samenhang met artikel 1 Handvest en artikel 4 Handvest en de Terugkeerrichtlijn.

IV Vereist artikel 7 Handvest, gelezen in samenhang met artikel 1 Handvest en artikel 4 Handvest en tegen de achtergrond van de Terugkeerrichtlijn, dat de medische gesteldheid van de vreemdeling en de behandeling die hij hiervoor in de lidstaat ondergaat dient te worden beoordeeld bij de vraag of privé-leven tot verblijfsaanvaarding moet leiden? Vereist artikel 19, tweede lid, Handvest, gelezen in samenhang met artikel 1 Handvest en artikel 4 Handvest en tegen de achtergrond van de Terugkeerrichtlijn dat bij de beoordeling of medische problemen uitzettingsbeletselen kunnen opleveren privé-leven en familielevens zoals bedoeld in artikel 7 Handvest betrokken dienen te worden?

[ECLI:NL:RBDHA:2021:800](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2021/800)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2021, 113

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 01-02-2021, NL21.308

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Zicht op uitzetting Marokko ontbreekt niet in het algemeen en ook niet in het geval van eiser.

Verweerder heeft een schriftelijke toelichting gegeven met concrete actuele gegevens over de uitzettingstrajecten naar Marokko. De corona-maatregelen hebben uitsluitend gevolgen gehad voor de zogenaamde "groepspresentaties". Verweerder heeft aangegeven dat in individuele gevallen Marokkaanse vreemdelingen bij het consulaat kunnen worden gepresenteerd indien de vreemdeling aangeeft dat hij wil terugkeren naar Marokko. Zoals besproken ter zitting kan de rechtbank uit de overgelegde gegevens niet afleiden of sprake is van "weinig" of "veel" gedwongen vertrekken. De rechtbank kan op grond van de door verweerder verstrekte gegevens wel vaststellen dat zicht op uitzetting in het algemeen niet geheel ontbreekt. Op grond van de door verweerder verstrekte gegevens stelt de rechtbank verder vast dat doorslaggevend voor het verloop van het uitzettingstraject de houding van de vreemdeling ten aanzien van terugkeer ten overstaan van de Marokkaanse autoriteiten is. Verweerder heeft genoegzaam onderbouwd dat de Marokkaanse autoriteiten de terugkeer van zijn onderdanen

faciliteert door presentaties aan te bieden, indien relevant de Marokkaanse nationaliteit te bevestigen en daadwerkelijk vervangende reisdocumenten te verstrekken voor zover vreemdelingen aangeven te willen terugkeren.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:687](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2021, 114

MK ABRS, 28-01-2021, 201904542/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:75

PROCESRECHT. Proceskostenveroordeling. Van tegemoetkomen is geen sprake als een in beroep bestreden besluit is gewijzigd wegens veranderde omstandigheden.

2. De staatssecretaris kan met toepassing van artikel 8:75 van de Awb tot vergoeding van de proceskosten worden veroordeeld als hij met de intrekking van zijn besluit aan de vreemdeling is tegemoetgekomen. Van tegemoetkomen is geen sprake als een in beroep bestreden besluit is gewijzigd wegens veranderde omstandigheden (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 18 juli 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX1816](#)).

3. De staatssecretaris heeft het besluit van 19 december 2018 ingetrokken, omdat de Belgische autoriteiten hem op 25 november 2020 meedeelden dat de vreemdeling op 5 mei 2020 de Belgische nationaliteit heeft gekregen. Dat is een veranderde omstandigheid die zich ten tijde van het besluit van 19 december 2018 niet voordeed. De staatssecretaris is met de intrekking van dat besluit dan ook niet tegemoetgekomen aan de vreemdeling. Daarom bestaat geen aanleiding om hem tot vergoeding van de proceskosten te veroordelen.

[ECLI:NL:RVS:2021:180](#)

JnB2021, 115

MK ABRS, 29-01-2021, 202003948/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:55d

PROCESRECHT. Niet tijdig beslissen. Beleidslijn van 25 maart 2020 van het Landelijk Overleg Vakinhoud Bestuursrecht. Overgangssituatie. De rechtbank is ten onrechte ervan uitgegaan dat zij de beleidslijn zonder meer moet toepassen. Zij moet immers in elke zaak beoordelen of er omstandigheden zijn die aanleiding geven om van de beleidslijn af te wijken en daarbij ingaan op wat partijen daarover aanvoeren.

1. Deze zaak gaat over het tweede beroep van de vreemdeling tegen het uitblijven van een besluit op de aanvraag. [...]

2. De rechtbank heeft het beroep niet-ontvankelijk verklaard omdat de vreemdeling het heeft ingesteld op 24 februari 2020 terwijl de staatssecretaris dwangsommen heeft

verbeurd tot en met 22 maart 2020. De rechtbank heeft hiervoor verwezen naar een beleidslijn van 25 maart 2020 van het Landelijk Overleg Vakinhoud Bestuursrecht. Volgens de rechtbank moet zij deze beleidslijn ook op het beroep van de vreemdeling toepassen, ook al heeft de vreemdeling het beroep ingesteld vóór de bekendmaking van de beleidslijn en pakt de beleidslijn voor haar ongunstig uit. Er is immers geen overgangsrecht, aldus de rechtbank.

4. Omdat het in deze zaak gaat over een overgangssituatie, gaat de Afdeling alleen in op de feiten in deze zaak en komt zij niet toe aan een inhoudelijke beoordeling van de beleidslijn.

5. In de grief klaagt de vreemdeling terecht dat de rechtbank het beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. De rechtbank is ten onrechte ervan uitgegaan dat zij de beleidslijn zonder meer moet toepassen. Zij moet immers in elke zaak beoordelen of er omstandigheden zijn die aanleiding geven om van de beleidslijn af te wijken en daarbij ingaan op wat partijen daarover aanvoeren. Als de rechtbank in de eerste uitspraak, van 10 oktober 2019, al volgens het nieuwe beleid een maximale dwangsom van € 7.500,00 in plaats van € 15.000,00 had bepaald, zou op de dag dat de vreemdeling voor de tweede keer beroep instelde, op 24 februari 2020, die dwangsom al wel zijn afgelopen. Dat de vreemdeling volgens de rechtbank oploopt tegen het nieuwe beleid, is dus een gevolg van het feit dat het hier om een overgangssituatie tussen oud en nieuw rechterlijk beleid gaat. Dat had voor de rechtbank al reden moeten zijn om niet onverkort het beleid toe te passen. Verder had de rechtbank bij haar beoordeling moeten betrekken dat de in de uitspraak van 10 oktober 2019 bepaalde dwangsom van € 15.000,00 wel was afgelopen op het moment dat zij op 16 juni 2020 de zaak op zitting behandelde en het onderzoek sloot.

[ECLI:NL:RVS:2021:190](#)

[Naar inhoudsopgave](#)